

Ustanovení to však předpokládá, že spor byl již platně zahájen a, tomu-li tak, pak se ovšem ani smrtí zmocnitele ani změnou jeho procesní způsobilosti plná moc neruší. Spor však může platně zahájit jen strana, která jest způsobilá býti stranou ve sporu a která má procesní způsobilost. Strana, která neexistuje, nemůže býti právním podmětem žaloby a nemůže tudíž ani míti procesní způsobilost podle § 1 c. ř. s. Je proto naprosto lhostejno, že osada K. vystavila v době, kdy ještě existovala, podle platných zákonných předpisů plnou moc k vedení tohoto sporu. Přestala-li existovati, zanikla tím okamžikem podle § 1023 obč. zák. i dotyčná plná moc. Je proto v souzeném případě rozhodnou jen otázka, zda v době podání žaloby osada K. ještě existovala čili nic. Prvý soud zjistil, že v době podání žaloby nebylo tu již této osady. Zjištění to napadla žalující strana v rekursu jako naprosto nesprávné a odporující spisům. Rekursní soud v napadeném usnesení neřeší otázku jsoucnosti osady K. a neplyne z napadeného usnesení, zda si osvojuje zjištění prvního soudu v tomto směru. Vzhledem k tomu nelze dovolacímu soudu rozřešiti otázku, zda má žalující osada K. procesní způsobilost podle § 1 c. ř. s. čili nic, a bude proto na rekursním soudě, by se vypořádal s námitkou žalující strany v rekursu, pokud vytýká prvnímu soudu rozpor se spisy.

Čís. 9673.

Jde o zmatek podle § 477 čís. 5 c. ř. s., byla-li strana v rozepři, pro niž platila relativní povinnost dáti se zastupovati advokátem, zastoupena obyčejným zmocněncem. Jednání obyčejného zmocněnce nebylo stranou schváleno tím, že byla jako strana vyslechnuta dožadným soudem, neprohlásila-li při této příležitosti, že schvaluje dosavadní procesní úkony zmocněnce před procesním soudem.

(Rozh. ze dne 22. února 1930, R I 101/30.)

Žalobu, zadanou na okresním soudě v P., o zaplacení 4.600 Kč procesní soud své stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc ústním jednáním dne 9. března 1929 a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, o žalobě dále po zákonu jednal a znovu rozhodl. **D ů v o d y:** Žalobce domáhá se na žalovaných zaplacení 4.600 Kč s přísl. Spor byl projednáván u okresního soudu v P. Ve sporu byl žalobce při všech ústních jednáních zastoupen Antonínem J-em jako zmocněncem podle plné moci ze dne 12. února 1929. Teprve pro řízení odvolací zřídil si za zástupce advokáta. Podle § 29 první odstavec c. ř. s. lze ve sporech nad 2.000 Kč v místech, v nichž mají sídlo aspoň dva advokáti, připustiti jako zmocněnce jen advokáty. Jde tu o relativní nucené zastoupení advokátem. V souzeném případě jde o spor nad 2.000 Kč a jest obecně známo, že v sídle okresního soudu v P. jsou více než dva advokáti. Bylo proto zastupování žalobce zmocněncem Antonínem P-em, jenž není advokátem, protizákonné a právně bezúčinné. Žalobci bylo sice k jeho žádosti

uděleno pro spor, o nějž jde, právo chudých usnesením ze dne 26. února 1929. Byl tudíž žalobce oprávněn ve smyslu § 64 čís. 4 c. ř. s. a § 133 jedn. ř. žádati, by mu byl ku bezplatnému hájení jeho práv při ústním jednání zřízen zástupce z úředníků soudu, pokud se týče státního zastupitelství. Žalobce však práva toho nepoužil a o zřízení takového zástupce nežádal. Podle § 477 čís. 5 c. ř. s. jest rozsudek i předchozí jednání zmatečným, nebyla-li strana v řízení vůbec zastoupena, nebo, potřebuje-li zákonného zástupce, nebyla-li zastoupena takovým zástupcem, pokud vedení sporu dodatečně nebylo řádně schváleno. Podle účelu tohoto ustanovení spadají sem nejen případy sporů nezletilců a jiných osob k vedení sporu nezpůsobilých a z toho důvodu poručníka neb opatrovníka dle zákona potřebujících, nýbrž i spory, v nichž civilním soudním řádem, tudíž z á k o n e m jest nařízeno zastoupení stran advokáty, a to jak ve sporech advokátských, tak i při relativním nuceném zastupování advokátem. Jde tu vesměs o případy, v nichž zastupování stran advokáty jest zákonem nařízeno. Ježto v první stolici vystupoval jako žalobcův zástupce Antonín P. v postavení zmocněnce, jenž o zřízení zástupce chudých ve smyslu § 64 c. ř. s. a § 133 jedn. ř. pro ústní jednání nežádal, a tudíž takovýto zástupce mu nemohl býti zřízen, a prvý soud ve smyslu § 37 c. ř. s., pokud se týče § 185 c. ř. s. nápravu nezjednal, jest tu zmatek ve smyslu § 477 čís. 5 c. ř. s., neboť žalující strana nebyla zastoupena v jednání zástupcem stanoveným zákonem. Za tohoto stavu věci jest i rozsudek i řízení mu předcházející ve smyslu § 477 čís. 5 c. ř. s. zmatečné a bylo je proto k odvolání strany žalující zrušiti a prvému soudu uložiti to, jak shora uvedeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Výklad, který v napadeném usnesení dal odvolací soud ustanovení § 29 prvý odstavec c. ř. s., jest správný, neboť žalobce mohl sice v své stolici sám jako strana vystupovati a nepotřeboval právního zástupce, neučinil-li to však a dal-li se v řízení před prvou stolicí zastupovati zmocněncem, mohl tímto jeho zmocněncem býti jen advokát, nikoli někdo jiný. Jest proto také správným názor soudu odvolacího, že z důvodu v napadeném usnesení uvedeného rozsudek soudu své stolice, jakož i řízení jemu předcházející trpí zmatečností po rozumu § 477 čís. 5 c. ř. s., pokud vedení sporu zmocněncem žalobcovým, žalobcem samým nebo jeho právním zástupcem dodatečně nebylo schváleno a tím zmatečnost nebyla odstraněna. Schválení toto se podle stavu spisů za řízení v své stolici nestalo, neboť nelze je spatřovati v tom, že žalobce byl dožádaným soudem jako strana vyslechnut, an při té příležitosti neprohlásil, že schvaluje kroky až dosud jeho zmocněncem Antonínem P-em v tomto sporu u procesního soudu předsevzaté, a z ničeho nelze souditi na to, že tak chtěl učiniti, an při tomto jednání jen jako strana za účelem důkazu vypovídal a nic jiného nepřednesl. Pro správnost názoru, že žalobce při tomto jednání neměl úmysl zmatečnost,

kteřou řízení v první stolici pro nedostatek řádného zastoupení žalobce trpělo, odstraniti, mluví skutečnost, že v odvolání proti rozsudku soudu první stolice žalobce sám svým právním zástupcem tuto zmatečnost uplatnil a zrušení napadeného rozsudku navrhl. Opačné tvrzení stěžovatelovo nemá opory ve spisech a následkem toho pozbývají významu poukazy stěžovatelovy na rozhodnutí tohoto soudu uveřejněné pod čís. 5734 sb. n. s. a na dotyčnou literaturu, ježto tu nejde o dodatečné schválení jednání zmocněnceva stranou samou po případě jejím právním zástupcem.

Čís. 9674.

Jde o nepřímou škodu, vzejde-li třetí osobě, rozdílné od přímého poškozeného, škoda ze škůdceva jednání, které jest proti osobě, jednáním přímo poškozené, protiprávním. Jest nepřímou škodou, když dráha následkem neschopnosti, zaměstnanci přivoděné úrazem, koná mu platy, aniž se jí dostalo ve formě jeho prací protihodnoty, k níž by došlo, nebýti úrazu.

Historický vývoj §§ 1327 a 1329 obč. zák.

Za nepřímou škodu ručí škůdce jen podle zvláštního zákonného předpisu, stanovícího takovéto ručení.

Předpis § 47, druhý odstavec, zákona o úrazovém pojištění dělnickém ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888 jest předpisem výjimečným, platícím jen pro úrazové pojištění na základě úrazového zákona, a nelze ho vztahovati na případy, kde jsou určité skupiny zaměstnanců sprostěny pojistné povinnosti. Tak jest tomu při úrazovém zaopatření zaměstnanců československé železniční správy.

(Rozh. ze dne 22. února 1930, Rv I 379/29.)

Železniční zaměstnanec Ferdinand H., jedná na kole z práce, byl zasažen a poraněn automobilem, náležejícím prvému žalovanému a řízeným druhým žalovaným. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se erár (železniční správa) na žalovaných zaplacení 42.018 Kč a měsíčního důchodu 574 Kč jako: 1. náhradu služného, které H-ovi včetně všech přídavků vyplatil za dobu od úrazu do dne pensionování, t. j. od 16. července 1924 do 31. července 1925 ve výši 11.462 Kč 17 h a náhradu pense včetně drahotných přídavků vyplácené ode dne 1. srpna 1925 až do 1. května 1954, po případě do dřívějšího úmrtí Ferdinanda H-a v měsíční výši 407 Kč 20 h, 2. náhradu úrazového zaopatření ode dne 12. srpna 1924 do 31. července 1925 ve výši 2.902 Kč 80 h a za dobu ode dne 1. srpna 1925 do dne úmrtí Ferdinanda H-a v měsíční výši 167 Kč 05 h; 3. náhradu pensijního příspěvku, který by byl H. platil až do dovršení 35ti služebních let, ve výši 23.633 Kč 56 h. Od nároku pod 3. žalobce upustil. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalující strana domáhá se na žalovaných náhrady škody, záležející v tom, že Ferdinanda H-a, jenž byl v jejích službách jako dílenský u správy dílen, a jenž utrpěl